

יסודות יום העצמאות ע"פ פנימיות התורה

1.

וכך כותב האריז"ל בספר מחברת הקודש דף כ"ד ע"ג בעניין ספירת העומר... ליל כ' לעומר... (הוא יום ה' באייר יום העצמאות)... התיבה מתוך 49 תיבות המזמור היא ישמחו. (ועוד רמז יפה למילה ישמחו שהיא ראשונה בפסוק האמצעי שבו 49 אותיות, והן חמש אותיות שמכוונים בחמשת הימים הראשונים של ספירת העומר שהם חמשת ימי חול המועד. מכאן שהמילה ישמחו היא הוראה לשמוח שהם חמשת ימי חול המועד ויום 20 לעומר והוא יום העצמאות).

וממשיך הרב שם... והנה יום זה תחילה לשלושים יום שלפני עצרת ששואלים ודורשים מעניינו, שהוא מתן תורה הואיל וכאן נגמרו ג' מוחין לז"א חב"ד. ויש בו תחינה הואיל ודעת חציו חסדים וחציו גבורות. ואע"פ שהיום נכנס רושם הדעת והוא עצמו למחר, כבר נתבאר כי התחלה עיקר, ויהיה פרוס עצרת יום ל"ה לעומר... ע"כ. ע"ש.

נראה מדבריו שהוא מתנצל שיש בו תחינה, שהרי בשאר הימים לא ציין אם יש תחינה או לא, והיה ראוי שלא יהיה בו תחינה.

2.

ועיין מה שכתב הגר"א בספר מדרש שלמה עמוד 52 פרק ז' על ספירת העומר... ימי העומר אפוא הם הימים המסוגלים ביותר להתעלות בקדושה, אך לעומת זאת הם רגישים יותר להתדבקות הקליפה... וזהו הטעם שבימי הספירה צריכים להיזהר יותר מחברותא רעה ומדברי סכנה, זולת שני ימים מסוימים בימי הספירה שאין הקליפה יכולה לשלוט בהם והם יום העשרים בעומר ויום ארבעים ושניים בעומר כידוע ליודעי ח"ן. (שני הימים האלה נתונים בשילובים של קו הרחמים כ' בעומר יסוד דתפארת סוד טצ"ץ ביסוד וכן בחושבנא, מ"ב בעומר מלכות דיסוד)... ע"כ

3.

תלמידי הגר"א ביום כ' בעומר הייתה התחלת פעולתם הכבירה ביסוד הישוב בירושלים בשנת תקע"ב הניחו את היסוד של "בית מדרש אליהו" בירושלים על שם הגר"א.

4.

העוד לפי סימני הא"ת ב"ש קשורים כל החגים לימי חג הפסח. א"ת יום א' של פסח הוא יום בו חל תשעה באב. ב"ש יום ב' של פסח הוא יום בו חל שבועות. ג"ר יום ג' של פסח הוא יום בו חל ראש השנה. ד"ק יום ד' של פסח הוא יום בו חל קריאת התורה הוא יום שמחת תורה. ה"צ יום ה' של פסח הוא יום בו חל צום יום כיפור. ו"פ יום ו' של פסח הוא יום בו חל פורים. ז"ע יום ז' של פסח הוא יום בו חל עצמאות ועד שנקבע היה חסר לסימן זה של א"ת ב"ש.

5.

וכן יש לשים לב לקביעות נוספות באותו הזמן קבעו את יום השואה ויום הזיכרון לחללי צה"ל, ושני הימים שנקבעו הם ימים בהם מוחין דקטנות א' נכנסים. וודאי שהקובעים לא היו מקובלים ולא ידעו מה הם עושים. אך מכאן ברור שהקביעה הייתה על פי שמים שלב שרים ומלכים ביד ה'. שים נא לב איך הקב"ה זיכה אותנו שבשנת תש"ח דווקא הכריזו על עצמאות המדינה, וכל אומות העולם תמכו אז. וגם היו בהחלטה עצמה נסי ניסים. ואלו חיכינו, היום בשנת תשע"ב, לא נותנים ליהודים לבנות בארץ ישראל. וכל העולם רוגש ורועש כשבונים בית בארץ ישראל.

היום לא היו נותנים לנו אפילו לחיות בארץ ישראל, מי שענינו בראשו צריך להוסיף הודאה על ההודאה שהכריזו אז באותו היום על עצמאותינו. שבאמת היה אז נס גדול כל כך. והנס בכל שנה מקבל משנה תוקף.

.6

עד ראה זה"ק בשלח דף נ"ה ע"ב: ... קול צופיד נשאו קול יחדיו ירננו (ישעיהו נ"ב) קול צופיד, מאן אינון צופיד? אלא אלין אינון דמצפאן אימתי ירחם קודשא בריך הוא למבני ביתיה נשאו קול ישאו קול מבני ליה מאי נשאו קול אלא כל בר נש דבני הארים קליה על חרבן ביתיה דקודשא בריך הוא זכי למה דכתיב לבתר יחדיו ירננו זכי למחמי ליה בישובא בחדותא, בשוב הי ציון בשוב הי אל ציון מבני ליה מאי בשוב הי ציון, אלא בשוב הי ציון דאי... ע"ש

ועל כן צריך לחגוג את היום הזה, המציין את חזרת עם ישראל לארצו, בעצמאות, (ע"פ הרב פתייה הוא קבלת שני אור לכתר שלה. ראה בהמשך.) דבר שלא היה אפילו בזמן בית שני, שברוב הזמן היה עם ישראל תחת שלטון זר... ולפי כל זה ועל פי דברי הרב יהודה פתייה בבית לחם יהודה א' דף ק"ו ע"ב ד"ה ולעת"ל: ... ראה בהמשך ע"ש...

משמע שיש עילוי גדול מאוד למלכות בחזרת עם ישראל לארצו. ודאי שיש חובה גדולה לשמחה ולקבוע יום לכך. ומי שלא שמח ח"ו אומרת התורה בקללות בפרשת בחוקותי "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כלי". וכן בכל מצוה ומצוה צריך לעשותה בשמחה, ברעותא דליבא. ובלי שמחה, זו מצוה חסרה, והחובה בשמחה בקיום המצוה היא, מפני השפע הנשפע למלכות באותה מצוה.

.7

לענייננו, כל התחלתא דגאולה זה בבחינת שפע חיצון קטנות ויניקה, ולפי איכות שפע זה נזכה לקבל שפע הפנימי, הנה הגענו במלחמת ששת הימים, וקבלנו את "הר הבית בידינו", אך זה היה נכון במשך 16 שעות בלבד. לא היה לנו כלים מתאימים לקבל את השפע הגדול הזה, לכן זה נלקח מאתנו, צריכים להכין את הכלים לשפע הפנימי שיבוא בקרוב. לשאוף ליעוד האמיתי שלנו להיות אור לגויים לגלות ייחוד ה' האמיתי בעולם זו בחינת שפע פנימי, וזה מה שאומר הכוזרי בסופו "שלא נזכה לבנין בית המקדש אלא עד שיכספו לו תכלית הכוסף". וכשנקבל את השפע הפנימי נהיה מוכנים לכך.

.8

מעיל אליהו עמ' קס"ג: ... שער הכוונות דרוש א' דתיקון חצות דף פ"ה ע"א: ... וכה יעשה יושב על הארץ... והנה לא ראיתי מי שעושה זה אלא דווקא יש משנים מקומם... ושמעתי שבדורות אלו אין לישוב על הקרקע ולעשות כסדר הזה לפי שכבר נעשה עילוי לשכינה בבחינת מה... ע"כ. ע"ש. (המעיל אליהו, הוא הרב אליהו מני זצ"ל שהיה רב בחברון בסוף ימיו לפני כ-90 שנה וקבור שם, חי לפני קום המדינה וכבר אז הרגישו שיש עילוי לשכינה עד שאומר שלא ראה מי שעושה זה. הוא היה מחכמי בית אל משמע שכל החכמים לא ישבו לארץ בזמנו. וודאי שאם היה חי היום היה חוגג דבר זה. ומה שאנחנו רואים שיושבים על הקרקע לאמר תיקון חצות בימינו, הוא מפני שלא רוצים לקבל את דבר עילוי השכינה, מעין מה שקורה עם תפילות יום העצמאות, שתחילה רוב גדולי הדור צדדו להשהיה בתפילה חגיגית, והיום רבים הפסיקו.)

.9

הנה הרב טייכטאל הי"ד נהרג בשואה, ומה שכתב הוא מה שהיה לאחר השואה שבקשו מהאוי"ם ונתנו לנו רשות להקים את מדינת ישראל. וראה בהפסרת פרשת פרה יחזקאל פ' ל"ו מה שכתוב שם חילול ה' הנורא בהיות עם ישראל בגלות שאז אומר הנביא פסוק (כ) נִבְּאָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם וַיְחַלְלוּ אֶת שֵׁם קְדֹשִׁי בְּאָמַר לָהֶם עִם יְדֹהָ אֱלֹהֵי וּמֵאֲרָצוֹ יָצְאוּ: וחזרת עם ישראל לארץ בזמן קצר כמה מיליונים אין לך קידוש ה' גדול מזה ועוד הצלחת עם ישראל בהקמת המדינה והישגים עצומים בצבא ביטחון כלכלה רפואת טכנולוגיה מחשבים ועוד. שאין לה אח וריע, דבר שלא היה מעולם באף מקום. וזה מוכיח את אמת התורה והנביאים, וסותר את כל האיטלם והנצרות אין יותר קידוש ה' מזה ושמחה לשכינה ואיך לא נחגוג את זה.

.10

וכך כתב הרב מרדכי עטיה זצ"ל בהקדמתו לספר הפרדס... "הזהר וכל חז"ל שדברו בענייני הגאולה לא דברו במפורש כי אם ברמז, ותלו הגאולה בלימוד הקבלה, שעל ידי הקבלה יבינו, שהכל תלוי באתערותא דלתתא, שאם היו מדברים בגלוי היו ממיטים סכנות גדולות על כללות ישראל רח"ל, לכן הוכרחו לתלות הגאולה בלימוד הקבלה כמ"ש מהרח"ו ז"ל בתחילת הקדמתו: ואתנה את פני לחקור ולדעת מה זה ועל מה נתארך קיצנו וגלותינו ומדוע לא בא בן ישי? כל זה מעלבונה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבא בעולם, ואם נאמר שכוונתו היא שבלמוד לבד¹⁰ תבוא הגאולה הנה לפנינו, ספר הברית נ"ד ע"א... דרשתי וחקרתי היטב¹¹ בכל לבבי לדעת סיבת אריכות הגלות החל הזה, ואראה והנה בדורות האלה יש תורה בהרבה בישראל מרבים העם ללמוד משניות גמרא ופוסקים גם ספרי קבלה, ובכל זאת לא בא לציון גואל, ואנחנו לא נדע מה נעשה יותר מזה לרצות פני עליון, ע"ש מה שתירץ בדוחק גדול, אבל התירוץ האמיתי

כבר כתבו בתחילת דבריו, אבל מחמת פחד הצנזורה סתר את דבריו. וזה תחילת דבריו: אבל אשמים אנחנו על אודות אריכות הגלות בשבתנו על אדמת נכר זמן רב, כי עד מתי לא נעשה לזה מה שביכולתנו לעשות, כי כל העמים ילכו איש בשם מדינתו וילחמו כל אחד בעד ארצם ארץ מגורי אביו וימסרו נפשם עליה ואנחנו נרפים ועצלים כל הזמן הרב הזה, עד מתי לא נקום ללחום גם אנחנו בעד אדמתנו הקדושה וארץ אבותינו ע"ש באורך. וכל דבריו מיוסדים על אדני פ"ז דברי הרמב"ן ז"ל פרשת ויחי פרק מ"ח פס' כ"ב... וטעם בחרבי ובקשתי - כי הארץ לא תיכבש להם רק בחרב ובקשת ירמוז למה שאמר הכתוב (יהושע יא יט כ) לא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החווי יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה כי מאת ה' היתה לחזק לבם לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם. ע"כ. ע"ש.

.1

מענייני הישועה עמ' רל"ה רל"ו מהרה"ג יעקב משה חרל"פ זצ"ל ארץ ישראל שבחזון והנגלית לעין: ... ההסתכלות הרזית יודעת היטב כי כל מה שנגלה לעין אינו אלא הקצה האחרון שבמעלה, ואילו מה שלא נגלה לעין בשר הוא הרבה יותר מזה לאין שיעור וגבול... כל מי שרוח הסוד אופפת אותו ומרחפת עליו, חש ומרגיש בנשגבות ערכה של ארץ ישראל, וכי הגוויל, שהוא החלק הנסתר שבה המקיף את האותיות, גדול הרבה לאין שיעור וערך מן האותיות עצמן.

הפרצים השונים שבאומה הישראלית המפרידים בין בחינת ארץ ישראל הנראית בחזון, לבין בחינת ארץ ישראל הנראית לעין, הם הגורמים לכל האסונות הרוחניים שנתגלעו בעקבתא דמשיחא.

אלה המתיימרים בחזיונם על כל דבר הרוחניות המפליאה של הארץ ומבטלים כלאחר יד את כל מה שנראה לעין, באמרם שאין שום יתרון והעדפה במה שנראה לעין בארץ ישראל על כל שאר הארצות שבעולם, ואלה מתיימרים בשירתם על כל מה שנראה לעין ושוללים את כל חזיונות הנעלמים, ושניהם כאחד אינם אלא מכזבים וטח עיניהם מראות, הללו לא ידעו מחזיון הרוח, והללו לא ידעו מראיית העין, והם מעכבים את הטובה מלבוא לעולם, ולמרות מה שהם יושבים בארץ, ספוגי הגלות והחושך המה ובל יראו אור, כי אין רוח בלא גוף ואין גוף בלא רוח, דיוקא שניהם כאחד בונים את בית ישראל, "קול צופיך נשאו קול יחדיו